

Ο Καππαδόκης άγιος που τιμάται στον Έβρο

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως](#)

Ο άγιος Δημήτριος ο εκ Μιστίου της Νίγδης της Καππαδοκίας έζησε βίο οσιακό και ανεδείχθη κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος.

Τα χαριτόβρυτα λείψανά του βρέθηκαν με θαυματουργικό τρόπο κατά τα έτη 1860 με 1870 όταν μια αγράμματη αλλά θεοσεβής γυναίκα η **Ελευθερία Ελεκίδου** από το Μιστί είδε ένα όνειρο. Οδηγεί τον σύζυγό της κι όλους του κατοίκους του Μιστίου σε μια κατακόμβη ανάμεσα στα χωριά **Μιστί και Λιμνά**, όπου βρέθηκαν τα λείψανα του οσίου αναβλύζοντα μυρίπνοο ευωδία και προχέοντα έκτοτε

πλούσιες ευλογίες και πολλές ιάσεις σε όσους τον επεκαλούντο. Κατά την Μικρασιατική Καταστροφή οι **Καππαδόκες** μετέφεραν τα άγια λείψανα και την εικόνα του **αγίου Δημητρίου** στο χωριό Ιάνα του Έβρου όπου εγκαταστάθηκαν. Στην εικόνα εμφανίζεται ο άγιος με λαϊκή καππαδοκική ενδυμασία, μάλλον ποιμένας ή γεωργός, ο οποίος κρατάει σταυρό. Τα λείψανα του αγίου μέχρι πρόσφατα, εφυλάσσοντο στην **Καππαδοκική Εστία** της Αλεξανδρουπόλεως. Από τον Ιανουάριο του 2012 κατετέθησαν στον Ιερό Ναό της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Αλεξανδρουπόλεως.

Επί τη συμπληρώσει, λοιπόν, δεκαετίας από της καταθέσεως των ιερών λειψάνων του Αγίου στον περικαλλή και μεγαλοπρεπή **Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στην Αλεξανδρούπολη** και επί τη μνήμη αυτού, επινεύσει του **επιχώριου Αρχιερέως**, οργανώθηκαν εορταστικές εκδηλώσεις το Σαββατοκύριακο 28 και 29 του μηνός Ιανουαρίου ε.έ.

Κατόπιν φιλόφρονος προσκλήσεως του Σεβ. **Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως κ. Ανθίμου**, στις λατρευτικές εκδηλώσεις συμμετείχαν οι Σεβασμιώτατοι **Μητροπολίτες Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός**, ο οποίος προέστη της Θείας Ευχαριστίας, **Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων, Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κ. Ιουστίνος, Λαγκάδα, Λητής και Ρεντίνης κ. Πλάτων** και ο Θεοφιλέστατος **Επίσκοπος Ανδρούσης κ. Κωνστάντιος**, ο οποίος προέστη της Εσπερινής Συνάξεως.

Ο Σεβ. **Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός** κηρύττων το θείο λόγο, εξ αφορμής της ευαγγελικής περικοπής της αφορώσης στην θεραπεία της θυγατρός της Χαναναίας γυναίκας, μεταξύ άλλων, τόνισε: «**Η περίπτωση τῆς Χαναναίας** είναι ἡ περίπτωση κάθε μάνας πού πονᾷ καί ἀγωνιᾷ γιά τό παιδί της. Κάθε μάνα τοῦ κόσμου τούτου φυλάσσει στήν καρδιά της τόν πιό ἀκριβό θησαυρό γιά τά παιδιά της, τήν ἀγάπη. Ἡ μητρική ἀγάπη εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Ἡ μητρική ἀγάπη εἶναι ἡ τέλεια ἔκφραση τῆς ἀνθρωπιᾶς. Ἡ Χαναναία ὅμως, ἐκτός ἀπό ἀγάπη καί πόνο γιά τό παιδί της, διακρίνεται γιά τρεῖς ἀκόμα ἀρέτες, πού τή δικαιώνουν μπροστά στόν Χριστό.

»Πρῶτον, διαθέτει ἀληθινή ταπείνωση. Δέν διστάζει νά ἐγκαταλείψει τήν ἀσφάλεια τοῦ τόπου της καί νά ταπεινωθεῖ μπροστά σ' ἕναν ἀλλόφυλο, μπροστά σ' ἕναν ξένο. Ζητεῖ βοήθεια ἀπό κάποιον πού ἐνδεχομένως ὅτι δέν θά ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτήν. Ἐξευτελίζεται μπροστά σέ μία ὁμάδα ἀνθρώπων πού τήν περιφρονοῦν,

χωρίς νά τήν γνωρίζουν, χωρίς νά ἔχουν κάποιο λόγο. Τήν περιφρονοῦν μόνον καί μόνον ἐπειδὴ εἶναι γυναῖκα καί ἐπειδὴ εἶναι ξένη. Μέ τήν ταπείνωσή της ξεπερνάει τήν ξενοφοβία τους, τόν σκληρό ρατσισμό τους. Αὐτομειώνεται ἀδίστακτα, προκειμένου νά καταφέρει νά ἐπικοινωνήσῃ μέ τό πρόσωπο πού τήν ἐνδιαφέρει. Ἀλλά καί ὅταν ἀπό τό πρόσωπο αὐτό εἰσπράττει ἀπαξίωση, δέν πτοεῖται. Τό ταπεινό της φρόνημα δέχεται αὐτές τίς προσβολές καί δέν ἀντιδρᾷ ἐπιθετικά ἢ ἐκδικητικά, ὅπως ἐπιτάσσει ἡ λογική τοῦ κόσμου... Ἡ ταπείνωση γκρεμίζει τά ἐμπόδια πού ὀρθώνει ὁ ἐγωισμός στήν ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Διαθέτει διάκριση, εὐγένεια, θετικότητα, ἰσορροπία καί δικαιοσύνη. Ὁ ταπεινός ἄνθρωπος εἶναι συμπαθής σέ ὅλους. Γίνεται εὐκόλα ἀποδεκτός. Ἔτσι, λοιπόν, ἡ φαινομενική παθητικότητα τῆς ταπείνωσης εἶναι στήν πραγματικότητα οὐσιαστικός δυναμισμός, πού μεταμορφώνει τά πάντα γύρω του χωρίς ἀναστάτωση καί ταραχή. Αὐτό κατάφερε ἡ Χαναναία. Μέ τήν ταπείνωση της ἀπέσπασε τόν δίκαιο ἔπαινο τοῦ Κυρίου.

»Τό δεύτερο χαρακτηριστικό αὐτῆς τῆς θαυμάσιας προσωπικότητας εἶναι ἡ ὑπομονή καί ἡ ἐπιμονή. Ἡ Χαναναία διαθέτει ὑπομονή καί ἐπιμονή πού σοκάρουν καί ἐκπλήσσουν. Εἶναι στά σύνορα τοῦ θράσους, ἀλλά δέν εἶναι θράσος, διότι δέν προσβάλλει οὔτε στεναχωρεῖ κάποιον. Εἶναι τό εὐλογημένο θάρρος πού διαθέτουν οἱ ἀγαθοί καί εὐλογημένοι ἄνθρωποι, οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι τό θάρρος πού προέρχεται ἀπό μία ἀγαθή συνείδηση, ἡ ὁποία δέν ντρέπεται γιά κάτι, δέν φοβᾶται τίποτα, δέν κρύβει πονηριά, δέν ἔχει χαμηλά κίνητρα. Εἶναι τό θάρρος πού ἔχουν τά μικρά παιδιά, ὅταν πλησιάζουν τούς γονεῖς τους καί περιμένουν νά λάβουν ἀγάπη καί φροντίδα. Ἡ ἐπιμονή τῆς γυναίκας αὐτῆς δημιουργεῖ μία ἀνατρεπτική συμπεριφορά γιά τόν καθωσπρεπισμό καί τήν ὑποκρισία τῆς κοινωνίας. Μέ τήν ἀποφασιστικότητά της μάς δείχνει πώς τά ἐμπόδια ὑπάρχουν γιά νά μάς κάνουν πιό δυνατούς καί πιό ἔξυπνους. Μάς διδάσκει ὅτι τά ἐμπόδια ὑπάρχουν γιά νά τά ξεπερνᾶμε καί ὄχι γιά νά μάς λυγίζουν. Ἡ παρρησία τῆς

Χαναναίας έχει μία χαριτωμένη όρμητικότητα. Αυτή ή όρμητικότητα είναι γνώρισμα του άληθινου πιστού, που δεν κάμπτεται από πειρασμούς και πτώσεις. Προχωρεί πάντοτε μπροστά μέ έπιμονή και ύπομονή, διότι ξέρει ότι ο Χριστός τον προσέχει και μεριμνά για εκείνον.

»Τό τρίτο γνώρισμα της Χαναναίας είναι ή πίστη της στον Κύριο. Η πίστη της Χαναναίας έχει τή μορφή της απόλυτης έμπιστοσύνης. Έμπιστεύεται τή δύναμη του Χριστού, τήν αγάπη Του, τό έλεός Του, τή φιλανθρωπία Του. Έμπιστεύεται ένα πρόσωπο που άκουσε γι' αυτό, αλλά της ήταν άγνωστο. Έχοντας ως πνευματική περιουσία τή γνώση για τον Χριστό, προχώρησε και στην προσωπική συνάντησή Του. Όταν Τόν είδε, όταν μίλησε μαζί Του, όταν γονάτισε μπροστά Του, Τόν έμπιστεύθηκε. Τίποτε πλέον δεν θά μπορούσε νά τήν απομακρύνει άπ' Αυτόν. Άκόμη και ό Ίδιος ό Κύριος θέλησε νά τή δοκιμάσει, νά τήν απομακρύνει από κοντά Του, νά δείξει ότι τήν αποστρέφεται. Η Χαναναία δεν έχασε τήν έμπιστοσύνη της σ'Αυτόν. Στο πρόσωπό της βλέπουμε πώς ή πίστη είναι θησαυρός. Ο θησαυρός της πίστεως δεν είναι ιδέες. Είναι έμπειρίες που μαρτυρούν πώς ή παρουσία του Θεού

είναι δυνατή και άδιαμφισβήτητη. Ή Χαναναία μπροστά στον Χριστό ξέχασε ό,τι ήξερε, άρνήθηκε τό ψέμα, άρνήθηκε τήν άγνοια, άρνήθηκε τήν άμαρτία. Ή γυναίκα αύτή διαχώρισε μέ τή στάση της τήν πίστη από τή θρησκεία γιατί ή πίστη είναι έμπειρία, βίωμα και ζωή. Ή πίστη είναι σχέση και άγάπη, άποκούμπι και καταφύγιο. Ό Χριστός δέν ήλθε για τούς θρησκευόμενους, οί όποιοι τελικά Τόν σταύρωσαν. Ήλθε για τούς πιστούς, οί όποιοι άδίστακτα Τόν άκολούθησαν».

Και έκλεισε: «Αὐτές οἱ ἀρετές τῆς ταπείνωσης, τῆς πίστεως, τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἐπιμονῆς πού διέκριναν τήν Χαναναία, αὐτές οἱ ἀρετές ἐκόσμουν καί τόν σήμερον τιμώμενο ἅγιο Δημήτριο ἀπό τό Μιστί, τά ἱερά λείψανα τοῦ ὁποίου ἔφεραν οἱ πρόσφυγες ὀρθόδοξοι Καππαδόκες στόν ἀκριτικό Ἑβρο. Στή δύσκολη ἐποχή μας ἔχουμε ἀνάγκη, ἀγαπητοί, νά τούς μιμηθοῦμε. Νά μιμηθοῦμε τήν ἀγάπη, τήν ταπείνωση, τήν ὑπομονή καί τήν ἐπιμονή καί τήν πίστη τους. Νά γίνουμε αὐθεντικοί στή σχέση μας μέ τόν Χριστό. Νά Τόν ἐμπιστευθοῦμε ἀνυστερόβουλα. Ὅταν ὁ Κύριος διαπιστώσει αὐτό τό μέγεθος τῆς πίστεως μας στό πρόσωπό Του, θά μᾶς ἀντιδοξάσει μέ τήν ἄκτιστη καί ἀπέραντη χάρη τῶν ἐνεργειῶν Του, τίς ὁποῖες μακάρι ν' ἀπολαμβάνουμε ἀπό τώρα καί γιά πάντοτε».